

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **V. G.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2016, č.j. OAM-76/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2016, č.j. OAM-76/LE-LE05-LE05-PS-2016, jímž byl podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1. 1. 2016 (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 25.10.2016.

Žalobce namítal zejména porušení ust. § 2 odst. 1 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále ust. § 46a zákona o azylu. Dle jeho názoru nebyl v jeho případě naplněn zákonný důvod zajištění, tj. existence důvodného podezření, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla z jeho strany podána toliko s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V napadeném rozhodnutí totiž žalovaný v tomto směru uvedl pouze to, že žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a že mu hrozí dříve udělené vyhoštění – to samo o sobě však o účelovosti podané žádosti nesvědčí. Odůvodnění rozhodnutí musí vždy poskytovat skutkovou a právní oporu výroku

rozhodnutí, přičemž z něj musí být zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgán rozhodl. Pokud žalovaný uvádí, že žádost žalobce je účelová, neboť v minulosti o azyl již opakovaně žádal, pak zcela opomíjí odlišnou situaci, k níž v posledních letech v jeho domovském státě došlo. Je totiž obecně známo, že část území Ukrajiny je okupována cizím státem, na části pak probíhá občanská válka – ani jedna z těchto skutečností však v roce 2012, kdy podával poslední neúspěšnou žádost, neexistovala.

Žalobce dále poukázal na to, že se žalovaný nevypořádal s otázkou uplatnění zvláštních opatření uvedených v ust. § 47 zákona o azylu, která je podmínkou zajištění cizince dle ust. § 46a zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, v němž jmenovaný soud dospěl k závěru o nemožnosti uložení zvláštního opatření v situaci, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění. Uvedený rozsudek se nicméně týká zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, zde je ale žalobce zajištěn podle zákona o azylu, který stanoví zcela odlišné důvody zajištění. Lze proto uzavřít, že citovaná judikatura není v přezkoumávané věci aplikovatelná, jak ostatně dovodil i Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozsudku ze dne 14.4.2016, č.j. 41 Az 7/2016-20. Nadto ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu obsahuje i podmínku, že o uložení zvláštního opatření lze rozhodnout pouze za situace, kdy je to dostatečné k zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud proto žalovaný předpokládá, že by žalobce v případě svého propuštění ze ZZC nespolupracoval se správními orgány ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, bylo namístě se nejprve zabývat možností využití některého ze zvláštních opatření jakožto mírnější formy omezení svobody žadatele, a teprve následně možností uplatnění zajištění. To však žalovaný neučinil, a proto je nutné jeho postup označit za nepřezkoumatelný.

Dále žalobce namítl i nedostatečné odůvodnění délky trvání jeho zajištění, když se dle jeho tvrzení žalovaný zabýval nikoliv přiměřenou, ale jeho maximální délkou. Z rozhodnutí nicméně musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho. Délka trvání zajištění na 110 dnů tak není z pohledu žalobce přiměřená a budí dojem účelovosti (zástupci žalobce je z jeho praxe známo, že se ke shodné délce uchyluje žalovaný v naprosté většině případů). Žalovaný vychází z předpokladu, že řízení ve věci mezinárodní ochrany bude v případě žalobce ukončeno ve lhůtě 90 dní, současně pak předpokládá, že proti rozhodnutí ve věci podá žalobu – takovéto úvahy jsou však pouze spekulativní. Přitom žalovanému by nic nebránilo v tom, stanovit délku zajištění kratší a v případě potřeby ji prodloužit. Žalovaný se ale rozhodl postupovat zcela opačně a zajistit žalobce na co nejdelší dobu, čímž lze jeho postup označit za nezákonný, neboť jím překročil meze správního uvážení.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů nedopustil, z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a jaké závěry na jejich základě učinil. Z informací poskytnutých mu Policií České republiky jednoznačně vyplynulo, že žalobce byl dne 15.6.2016 zajištěn podle ust. § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do ZZC v Drahonicích za účelem

předání do Francie, neboť tvrdil, že v tomto státě požádal o udělení mezinárodní ochrany. Uvedené tvrzení však bylo následně vyvráceno, když bylo zjištěno, že žalobce žadatelem o azyl ve Francii není, naopak mu bylo ze strany místních úřadů uloženo vyhoštění. Policie České republiky proto dne 29.6.2016 vydala nové rozhodnutí o zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění, neboť ten pobýval na území České republiky neoprávněně a navíc mařil rozhodnutí francouzských úřadů o vyhoštění, přičemž z jeho jednání bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí maření výkonu správního rozhodnutí i do budoucna. Dne 7.7.2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nebezpečí, jež by mu mělo v jeho domovském státu hrozit.

S ohledem na uvedené dospěl žalovaný k názoru, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla podaná toliko účelově, s cílem oddálit možnost vyhoštění z území České republiky, když o udělení mezinárodní ochrany mohl požádat dříve. Žalovanému je známo, že žalobce již o azyl žádal v minulosti neúspěšně třikrát, nicméně od poslední žádosti došlo na Ukrajině ke společenským i politickým změnám, které by mohly být důvodem pro nové podání žádosti. To však žalobce neučinil ani po 2 letech od počátku krize, kdy procesní kroky v tomto směru zahájil až po svém zadržení ze strany policejních orgánů. Z jeho výpovědi přitom nevyplynulo nic, co by mu v jejich dřívějším uplatnění bránilo. Z tohoto důvodu má žalovaný podmínky stanovené v ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu za splněné. Současně tvrdí, že v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč nepřichází v úvahu použití některého ze zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu, když by jejich uplatnění nebylo ve vztahu k žalobci dostatečně účinné, neboť lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky.

Stejně tak byla řádně zdůvodněna i doba zajištění na 110 dnů, kdy žalovaný přihlédl ke specifickým okolnostem případu, jak vyplynuly ze zjištěného stavu věci, a shledal ji přiměřenou. Těmito okolnostmi jsou zejména předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu. Žalovaný jasně specifikoval, že s ohledem na obavu žalobce z nebezpečí na Ukrajině nelze jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnout jako zjevně nedůvodnou, proto se jí bude nutně zabývat ve standardní délce azylového řízení i přesto, že její podání je předběžně nutno hodnotit jako účelové.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný ani žalobce nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání a zároveň to k projednání věci není nezbytné.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 26.8.2007, č.j. OAM-1-663/VL-20-08-2007, e.č. V057066, a později dalšími rozhodnutími (naposledy z roku 2012), byla opakovaně jako zjevně nedůvodná zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dne 29.6.2016 zahájila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policie“), s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie, neboť bylo zjištěno, že jmenovaný vstoupil a pobýval na území České republiky bez víza a cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn. V souvislosti s tím bylo policií dne 29.6.2016 pod č.j. KRPP-95128-29/ČJ-2016-030022 rozhodnuto i o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů, když se jako nepravdivé ukázalo tvrzení žalobce o probíhajícím azylovém řízení ve Francii.

Dne 5.7.2016 požádal žalobce v ZZC Drahonice o udělení mezinárodní ochrany. Dne 8.7.2016 proto žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím o jeho zajištění tak, jak bylo uvedeno shora, neboť dospěl k závěru o účelovosti takto podané žádosti. Dne 13.7.2016 byl s žalobcem v souladu s ust. § 23 odst. 1 zákona o azylu za účelem posouzení důvodnosti azylově relevantních důvodů proveden pohovor. V pohovoru žalobce uvedl, že se nemůže vrátit na Ukrajinu vzhledem k obavě z mafie, která tvrdí, že ji dluží peníze. Stejný důvod přitom uváděl již při svých předchozích žádostech.

Soud se primárně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečném odůvodnění závěru žalovaného o důvodném podezření, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany toliko s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může Ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Jak vyplývá z citované právní úpravy, základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o oprávněnosti důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla ze strany žalobce podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu

vyhoštění o to, že žalobci nic nebránilo se s žádostí kdykoliv obrátit na příslušný orgán Policie České republiky nebo přijímací středisko Ministerstva vnitra České republiky dříve. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce v České republice působil několik let a jen do roku 2012 podal celkem tři neúspěšné žádosti o azyl. Od roku 2012 se nicméně situace v jeho domovském státě značně změnila, zejména s ohledem na probíhající občanskou válku, žalobce tedy mohl podat novou žádost, v níž by uvedené změny ve vztahu k azylově relevantním důvodům reflektoval. Tímto způsobem však žalobce nepostupoval, místo toho se až do svého zadržení v České republice pohyboval na území států Evropské unie nelegálně (v roce 2013 mu navíc bylo ze strany Francouzské republiky uděleno vyhoštění), a žádost o azyl tak podal teprve za situace, kdy byl Policií České republiky zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění.

Soud v souladu s argumentací žalovaného rovněž konstatuje, že je zcela oprávněný závěr o tom, že žalobce po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území nejen České republiky, ale i dalších států Evropské unie, když se opakovanými úkony snažil vyhnout správnímu vyhoštění, jež mu mimo jiné bylo uloženo i ze strany Francouzské republiky. Žalobce si přitom byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se nažil svou situaci řešit – naopak ještě ve vztahu k žalovanému uváděl informace o probíhajícím řízení o mezinárodní ochraně v zahraničí, které se následně ukázaly nepravdivými. Nelze proto, než souhlasit s žalovaným, že takovéto jednání svědčí o snaze žalobce vyhnout se bezprostředně hrozícímu správnímu vyhoštění, když jmenovaný zjevně nehodlá respektovat právní řád České republiky i dalších evropských zemí. Za takovéto situace je ovšem jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak mu v protiprávním jednání do budoucna zabránit. Pochybnost o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu přitom na straně soudu nevzniká i proto, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po několikaletém odstupu od poslední podané žádosti, a to ve chvíli, kdy byl zajištěn, přestože azylově relevantní důvody v jeho případě mohly nastat již v roce 2014. Žalobce zároveň neuvedl žádné důvody, které by mu v dřívějším podání žádosti bránily.

S ohledem na shora uvedené, zejména snahu správních orgánů zajistit realizaci správního vyhoštění a jednoznačnou účelovost žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu, lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Soudu proto nezbyvá, než konstatovat, že důvody, pro něž žalovaný přistoupil k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí a je možné je tak označit za dostatečné a plně přezkoumatelné.

Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalovaným tvrzené nemožnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu.

Z výše uvedeného ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření dle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu je kumulativní podmínkou pro možnost zajištění cizince. V ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu je uvedeno, že zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Ve vztahu k možnosti aplikace těchto zvláštních opatření uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně pouze to, že žalobce

nerespektoval svou povinnost vycestovat z území České republiky a Evropské unie, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž za těchto okolností by proto nebylo uplatnění zvláštního opatření dle ust. § 47 zákona o azylu účinné. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č.j. 9 Azs 192/2014-29, ze kterého vyplývá, že je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění cizinci, který nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění.

K uvedené argumentaci soud uvádí, že lze částečně souhlasit s názorem žalobce o relativní stručnosti odůvodnění týkajícího se otázky užití zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu. Na stranu druhou zdůvodnění jejich neúčinnosti ve vztahu k žalobci vyplývá již z předchozí části napadeného rozhodnutí, v níž se žalovaný zabýval podmínkami zajištění ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zde opakovaně zdůraznil, že žalobce pobýval v České republice a jiných státech Evropské unie nelegálně, záměrně prodlužoval své vycestování z republiky a zejména nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Tím jednoznačně vyjádřil svoji neúctu k právnímu řádu České republiky a evropských společenství, když současně žalovanému nezavdal ani příčinu k závěru o neoprávněnosti důvodných obav, že by se správním orgánem nadále nespolupracoval a mařil řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Soud v této souvislosti shodně jako žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č.j. 9 Azs 192/2014-29, a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 52/2013-34 (oba dostupné na www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že naopak neexistuje důvodná obava, že se bude řízení o udělení mezinárodní ochrany vyhýbat. Je sice pravdou, že v rozsudku zdejšího soudu ze dne 14.4.2016, č.j. 41 Az 7/2016-20, dospěl soud k závěru o neaplikovatelnosti citované judikatury Nejvyššího správního soudu v případě zajištění žadatele o azyl podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, když závěry v tomto rozsudku vyjádřené se týkaly zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V daném případě se ale jedná o zajištění žalobce podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, v čemž soud shledává zásadní rozdíl mezi věcí řešenou rozsudkem zdejšího soudu č.j. 41 Az 7/2016-20 a projednávané věcí, kdy byl žalobce zajištěn z důvodné obavy, že se žádostí o mezinárodní ochranu toliko snaží pozdržet nebo vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

Předně soud uvádí, že přestože se situace popsaná v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č.j. 9 Azs 192/2014-29, týkala zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, právní závěry z něj vyplývající lze přiměřeně užít i v případě úvah o nepřipustnosti užití zvláštních opatření v rámci rozhodování o zajištění cizince, jehož žádost o mezinárodní ochranu byla vyhodnocena jako účelová právě ve vztahu k uloženému správnímu vyhoštění. Je totiž třeba si uvědomit, že smyslem zajištění dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je omezení svobody cizince, jenž na jednu stranu sice žádá o udělení mezinárodní ochrany pro důvody, jejichž relevantností se musí správní orgány zabývat v samostatném řízení o azylu, na stranu druhou jde však zároveň o cizince, u něhož je důvodná obava, že se touto žádostí o mezinárodní ochranu toliko snaží pozdržet nebo vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny. I zde se tudíž v zásadě jedná o obdobnou situaci, jako v řízení o zajištění, jehož účelem je přímá realizace správního

vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného důvodu lze obecné závěry týkající se otázky možnosti využití zvláštních opatření jako alternativy k zajištění obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014-29, použít i při posuzování možnosti využití zvláštních opatření v případě zajištění žalobce. V citovaném rozsudku je s odkazem na obdobnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 52/2013-34) konstatováno, že volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Tyto závěry lze plně využít při hodnocení možnosti uplatnění zvláštních opatření dle zákona o azylu. Žalovaný, jak již bylo výše zmíněno, v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl skutečnosti, které dle jeho názoru zpochybňují závěr, že zvláštní opatření budou v jeho případě dostatečně účinná, tj. že žalobce při využití zvláštních opatření bude se správním orgánem v řízení o azylu řádně spolupracovat a případně bude respektovat důsledky negativního rozhodnutí ve věci. Tím dle názoru soudu i s ohledem na odkaz na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodnil svůj závěr, že v případě žalobce nelze využít zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný správně zhodnotil skutečnost, že žalobci již bylo uděleno správní vyhoštění, v době v něm stanovené nevycestoval z území ČR a po svém zajištění, tj. pod bezprostřední hrozbou realizace správního vyhoštění, se dále vycestování brání zřejmě účelovou žádostí o azyl, tudíž je z jeho předchozího jednání zřejmé, že nebude se státními orgány při realizaci tohoto opatření spolupracovat, ale naopak existuje důvodná obava, že se bude i řízení o udělení mezinárodní ochrany vyhýbat, tudíž je uložení zvláštního opatření v zásadě vyloučeno a jmenovaný musí být zajištěn.

V této souvislosti soud rovněž poukazuje na to, že důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byl přijat právě v reakci na „nadužívání“ důvodu podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu i v případech, kdy nebylo dáno „skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. března 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 - 30) avšak existovala potřeba řešit situace, kdy o mezinárodní ochranu žádá cizinec, který již je zajištěn za účelem správního vyhoštění. Po vzoru čl. 8 odst. 3 písm. d) nové přijímací směrnice tak byl s účinností od 18. prosince 2015 do zákona o azylu doplněn důvod pro zajištění cizinců, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu v uvedených případech, má-li zajištění po podání žádosti o mezinárodní ochranu pokračovat právě v režimu zákona o azylu. Soudní dvůr Evropské unie se vyjádřil ke vztahu mezi zajištěním neoprávněně pobývajícího cizince ve smyslu tzv. návratové směrnice (Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) a jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané během zajištění podle návratové směrnice. Ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2013 Arslan (C-534/11) Soudní dvůr vyslovil, že návratová směrnice se vztahuje na neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a tedy nevztahuje se na cizince, kteří podali žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nicméně pokud je v zajištění podána žádost o udělení mezinárodní ochrany, lze s ohledem na individuální posouzení každého případu ponechat osobu v zajištění v režimu návratové směrnice, pokud existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podala žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění nebo jej jinak ztěžovat. Tento závěr Soudního dvora promítl zákonodárce do zákona o azylu tak, že

stanovil v případech, kdy cizinec zajištěný podle zákona o pobytu cizinců (tedy „podle návratové směrnice“) v zajištění podá žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvu povinnost do 5 dnů od podání žádosti rozhodnout o zajištění podle zákona o azylu, tj. o tzv. přezajištění, kdy v novém rozhodnutí jsou zkoumány zákonné důvody pro zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona, přičemž podmínky pro zajištění stanoví přepracovaná přijímací směrnice, dle názoru soudu však ministerstvo nemůže v těchto případech [tj. přezajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu] při svém rozhodování pominout důvody, které vedly k předchozímu zajištění cizince, jakkoli obě zajištění nesledují stejný cíl.

S ohledem na uvedené soud neshledal ani tuto námitku jako důvodnou, když žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč k uložení zvláštního opatření místo zajištění nepřistoupil.

Dále žalobce namítal, že délka doby trvání jeho zajištění byla nedostatečně a nesprávně odůvodněna, neboť nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle.

Nejdříve se soud zabýval otázkou, zda je délka doby trvání zajištění přezkoumatelným způsobem odůvodněna. V tomto směru soud dospěl k závěru, že na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačně uvedeno, jakým způsobem odvodil dobu trvání zajištění, když vycházel z předpokládané doby trvání jednotlivých fází řízení.

Následně se zabýval soud otázkou, zda samotná délka zajištění žalobce byla stanovena v souladu s právními předpisy a zjištěným skutkovým stavem. Žalovaný stanovil délku zajištění na 110 dnů. Tato délka nepřesahuje maximální dobu možného zajištění, která je v ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena na 120 dnů. Při stanovení délky zajištění žalovaný uvedl, že ve věci mezinárodní ochrany lze předpokládat ukončení řízení ve lhůtě 90 dnů, což je polovina standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu stanovené v ust. § 27 odst. 1 zákona o azylu. Ovšem lhůta šesti měsíců k vydání rozhodnutí se vztahuje pouze na případy, kdy není shledána žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodná.

Dle ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a, a zároveň podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalovaný nicméně v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 5 uvedl: „*Vzhledem k tomu, že správní orgán není schopen předvídat, jaké konkrétní důvody své žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaný uvede v pohovoru k této žádosti, který je naplánován na 13.7.2016, když ve své žádosti uvedl toliko, že mu hrozí nebezpečí, nelze v tuto chvíli stanovit, zda bude jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná a zda nebude nezbytné posuzovat standardně případné naplnění podmínek ust. § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Je také zřejmé, že aktuální situace na Ukrajině s přihlédnutím k judikatuře NSS prakticky vylučuje v případě jmenovaného aplikaci ust. § 16, § 25 písm. i) i § 11a odst. 3 zákona o azylu.*

Z tohoto důvodu ani nelze předpokládat vydání rozhodnutí ve lhůtě 30 dní určené pro zrychlené řízení dle ust. § 16 zákona o azylu.“

Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaný sice již dříve v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobcem podaná žádost je účelová, nicméně při popisu skutkového stavu vzal v potaz i to, že není s ohledem na situaci žalobce, jenž je ukrajinským občanem, současně možné bez dalšího vyslovit, že by byla nedůvodná. Lze proto očekávat, že o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude jednáno ve standardní délce azylového řízení, čemuž odpovídá i délka zajištění. Z tohoto důvodu je pak stanovenou lhůtu 110 dnů nutno považovat za přiměřenou, když žalovaný současně zohlednil také pravděpodobnou délku lhůty pro doručování a případné podání žaloby. Námitka žalobce, že délka trvání zajištění na 110 dnů je nepřiměřená a budí dojem účelovosti a spekulativnosti, tudíž není případána.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. srpna 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová